

[Ragnhild Andersen.]

målet. Det viser sig, at 80 pct. af samtlige enker har et hovederhverv, at 88 pct. af de enlige mødre, der er fraseparerede, fraskilte eller ugifte, også har et hovederhverv. Med andre ord, det er kun en lille procent, som går på socialkontorerne og søger kommunehjælp, ja, betænkningen oplyser endda, at kun nogle få procent af enkerne og de enlige mødre får udbetalt et så stort beløb i kommunehjælp og særhjælp, at man kan sige, at de væsentligt lever deraf.

Man vil altså se, når vi taler om at løse problemerne for de enlige mødre og enkerne, at der er en kategori — og det er naturligvis de allerdårligst stillede — som trænger til de forbedringer, de kan få, og som omfattes af lovforslaget; men det er kun en meget lille del af de enlige mødre. Den store part lever ikke af kommunehjælp, det viser erfaringerne; de forsøger at klare sig selv uden at henvende sig på socialkontorerne. I hele perioden, indtil børnene er fra hånden, har mødrene behov for at have sikkerhed for at få normalbidraget udlagt af det offentlige, men hvorfor foreslår ministeren da ikke indtægtsgrænsernes bortfald eller i hvert fald en væsentlig forhøjelse? 30 pct. af samtlige enker fik ifølge kommissionens betænkning intet enkebørnsbidrag på grund af deres indtægt, slet intet, 16 pct. af de fraskilte fik slet intet, og 20 pct. af de ugifte forhindrede indtægterne i at få den slags hjælp. Hvordan skal man da forstå det, når ministeren, hvad indtægtsgrænserne angår, nøjes med at se bort fra børnetilskud ved indtægtsberegningen?

Det er naturligvis rigtigt at se bort fra børnetilskuddet, men det er min bestemte opfattelse, at det kan ikke være nok. Det er heller ikke nok, at man får fradraget de med erhvervsen af arbejdsindtægten forbundne udgifter. Hvad dækker denne bestemmelse i loven? Hvad kan man betragte som udgifter, der skal dækkes, for at man kan få indtægten hjem? De fleste arbejderkvinder kører på cykle til deres arbejde og har ingen transportudgifter, hvordan kan

man så sige, hvad deres udgifter er? De glider naturligvis på cyklen og tøjet og meget mere, men kan de dokumentere, at de herved har haft udgifter af denne art? Så er der naturligvis udgifterne til børnenes pasning og pleje, som naturligvis skal trækkes fra ved indtægtsberegningen. Det er en rigtig ting, men det er for lidt.

Der gives stadig ikke de myreflittige kvinder garanti for at få børnebidraget udbetalt, ikke engang når indtægten ligger under, hvad den mandlige ufaglærte arbejder kan tjene. Indtil dette øjeblik er indtægtsgrænsen jo i København, hvor den er højest, kun 6 090 kr. for de enlige mødre, og i købstæderne og landkommunerne er den endda lavere. Det er rigtigt, at kvinderne må have en noget større indtægt; det drejer sig om nogle få hundrede kroner, som ikke skal medtages på grund af børnetilskuddets bortfald ved indtægtsberegningen. Mit parti stillede i efteråret forslag om at hæve indtægtsgrænsen til sygekassegrænsen. Det blev desværre stemt ned. Ministeren henviste til, at man derved kom op på en altfor høj indkomst, nemlig en indkomst på 15 000—16 000 kr., hvor kvinderne kunne få deres bidrag udbetalt. Jeg finder ikke, det er for meget. Jeg finder, at grænsen principielt burde bortfalde, det samme mente det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, da hun sad i kommissionen og afgav betænkning, og jeg beklager, hvis det ærede medlem skulle have ændret syn på denne sag, for jeg synes, at den motivering og den begrundelse, som kommissionen giver, er så indlysende rigtig; men kommissionen siger jo sekundært, at skulle det ikke kunne lade sig gøre helt at få indtægtsgrænserne afskaffet, må man dog gå ind for, at i hvert fald de enlige mødre skal have lov at tjene op til, hvad en ufaglært mandlig arbejder kan have ved helårsarbejde.

Jeg vil gerne have lov til at citere, hvad kommissionen siger som motivering for indtægtsgrænsens bortfald. Det står side 151 i betænkningen om den enlige moder:

„Indtægtsgrænsen svækker initiativet